

Izbornom veću
Filološkog fakulteta
u Beogradu

Na osnovu odluke Izbornog veća Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu, br. 3798/1 od 21. XII 2011, u skladu sa članom 65 Zakona o visokom obrazovanju Republike Srbije i članom 116 Statuta Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu, raspisan je konkurs za izbor vanrednog profesora za užu naučnu oblast Italijanistika (predmet Italijanska književnost), objavljen u listu «Poslovi», br. 455 od 28. XII 2011. godine.

I Z V E Š T A J

Komisija, u sastavu akademik Ivan Klajn, dr Dušan Ivanić, redovni profesor, dr Željko Đurić, redovni profesor i dr Mirka Zogović, redovni profesor, ima čast da Izbornom veću Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu podnese sledeći izveštaj. Na konkurs za vanrednog profesora za nastavno-naučnu oblast Italijanistika (predmet Italijanska književnost) na Katedri za italijanski jezik i književnost, prijavila se jedna kandidatkinja, dr Snežana Milinković, dosadašnja docentkinja za italijansku književnost.

I Osnovni biografski podaci

Snežana Milinković rođena je u Šapcu gde je i završila gimnaziju. Na Katedru za italijanski jezik i književnost Filološkog fakulteta u Beogradu upisala se školske 1990/1991. godine. Diplomirala je 1995/1996 kad i započinje posleddiplomske studije na smeru Nauke o književnosti. Magistarsku rad *Joakim Vujić i Đulio Čezare Kroče* odbranila je 1. juna 2000 (mentor akademik N. Stipčević), a doktorsku tezu *Novela od S. M. Ljubiše do S. Matavulja i italijanska novelistička tradicija* (mentor prof. M. Zogović) juna meseca 2006. godine.

Nakon kraćeg rada u Biblioteci SANU, dr Snežana Milinković od novembra 1999. godine počinje da drži na Katedri za italijanski jezik i književnost vežbe iz italijanske književnosti I, prvo kao honorarni saradnik, da bi oktobra 2000. bila primljena u zvanje asistenta-pripravnika. Aprila 2001. izabrana je u zvanje asistenta za italijansku književnost na istoj katedri, a reizabrana u isto zvanje aprila 2005. godine. Nakon uspešno odbranjene doktorske teze, za docenta je izabrana februara meseca 2007. godine.

II Ocena rezultata naučnog i istraživačkog rada

Od poslednjeg izbora u zvanje docenta februara 2007, dr Snežana Milinković objavila je sledeće radove:

Monografije:

1. *Dekameron: knjiga o ljubavi*, Arhipelag, Beograd, 2011; R 13 = 5
2. *Preobražaji novele. Novela od V. Vrčevića do S. Matavulja i italijanska novelistička tradicija*, Društvo za srpski jezik i književnost, Beograd, 2008; R 13 = 5

Radovi:

3. *Tra città e campagna: il racconto popolare serbo-montenegrino e il "caso" Vrčević*, in *Città adriatiche tra memoria e transizione*, a cura di P. Lazarevic Di Giacomo e M. R. Leto, Lanciano, Casa Editrice Rocco Carabba, 2011, pp. 111-200; R21 = 4
4. *Nekolike napomene o stilskim i retoričkim postupcima u dve objavljene verzije Matavuljevog romana "Bakonja fra Brne"*, u *Simo Matavulj – delo u vremenu*, zbornik radova sa Međunarodnog skupa „Književno delo Sime Matavulja“, Filološki fakultet, Beograd, 2011, str. 31-46; R 51 = 1
5. *Joakim Vujić e Trieste*, u *Cultura serba a Trieste*, a cura di Marija Mitrović, Argo, Lecce, 2010, pp. 125-140; R21 = 4
6. *Nekoliko napomena o „Zgodama“ Ignjata Đurđevića*, „Godišnjak Katedre za srpsku književnost sa južnoslovenskim književnostima za školsku 2009/2010“, Posvećeno uspomeni na dr Predraga Stanojevića, god. V, Filološki fakultet Univerziteta u Beogradu, 2010, str. 107-119; R 62 = 1,5
7. *L'“originalità della narrazione nei Malavoglia” di Spitzer e le sue molteplici attuazioni interpretative*, “Leo Spitzer: lo stile e il metodo”, Esedra, Padova, 2010, pp. 511-517; R21 = 4
8. *Odlomci iz „Dva godišnja pisma iz Kine, za 1610. i 1611. godinu“, u Rimu, Bartolomeo Zanetti, 1615. godine*, odabir i prevod, „Almanah Instituta Konfucije u Beogradu“, Filološki fakultet, Beograd, 2010, str. 51-68; R 62 = 1,5

9. „Viši realizam“ italijanskog verizma druge polovine XIX veka i delo Sime Matavulja, „Knjiga o Matavulju“, priredio Dušan Ivanić, Zavod za udžbenike – Srpsko kulturno društvo Prosvjeta Zagreb, Beograd, 2009, str. 392-400; R 22= 2
10. *Nekolike napomene o postupcima satire u italijanskim i srpskim književnim delima*, „Glišić i Domanović 1908-2008“, Srpska akademija nauka i umetnosti, Naučni skupovi, knj. CXXIII, Odeljenje jezika i književnosti, knj. 19, Beograd, 2009, str. 203-215; R 65=0,5
11. *Discorso polemico in Njegoš e Ljubiša: la funzione polemica di uno stereotipo u Discorso polemico. Controversia, invettiva, pamphlet*, (con M. Zogović), Padova, Esedra, 2008, pp. 287-293; R21 = 4
12. *Giovanni Boccaccio e il suo “Decameron” nelle letterature serba e croata*, “Premio Citta’ di Monselice per la traduzione letteraria e scientifica”, “Fortuna e traduzioni del Decameron in Europa”, 36-37, Monselice, 2008, pp. 287-301; R21 = 4
13. *Pirpovetke Sime Matavulja i italijanska novelistička tradicija*, “Književno djelo Sime Matavulja”, Srpska kulturno-prosvjetna zajednica, Herceg-Novi, 2008, str. 53-64; R 22= 2
14. “*Drugačiji pogled na žanrovski problem “priče”*”, “XVIII vek”, knj. 6, “Nova viđenja”, Novi Sad 2007, str. 63-78; R 62 = 1,5

Kvantifikacija ostvarenih rezultata dr Snežane Milinković od izbora u zvanje docenta pokazuje da ukupna vrednost koeficijenta kompetentnosti, kao i njegova struktura odgovaraju propisanim kriterijumima za izbor u zvanje vanrednog profesora.

Od poslednjeg izbora, pored knjige *Preobražaj novele. Novela od V. Vrčevića do S. Matavulja i italijanska novelistička tradicija* (Beograd, Društvo za srpski jezik i književnost, 2008) o kojoj ovom prilikom nećemo govoriti, jer je o njoj bilo reči u izveštaju o doktorskoj disertaciji, koleginica Milinković je objavila monografiju o Bokaču, kao i veći broj studija, kraćih priloga i prevoda u prestižnim publikacijama.

Monografiju *Dekameron: knjiga o ljubavi* (Beograd, Arhipelag, 2011) možemo uslovno podeliti na dva dela. Prvih šest poglavlja, što se iz samih naslova vidi (I *Književnost u znaku ljubavi. Nekoliko napomena o kulturno-književnom kontekstu pre nastanka «Dekamera»*; II *Nastanak Dekamera*; III *«Dekameron»: knez Galeot*; IV *Novele namenjene zaljubljenim gospodama*; V *Noseća priča «Dekamera»: «lieta brigata» u vrtu*; VI *Protagonisti «noseće priče» «Dekamera» kao nosioci njegove dijalogične postavke*) neka su vrsta pripreme - metodološki izuzetno dobro vođene – i, suštinski, predstavljaju nužne

preduslove, što na teorijskom, što na uže literarnom planu, za potonju autorkinu analizu novela koje su «u znaku ljubavi».

U *Uvodnim napomenama* autorka određuje teorijsko-interpretativne okvire svoga ispitivanja i ističe da će njen rad predstavljati, prevashodno zbog obilja viševjekovne literature, određenu sintezu, a da će joj osnovna ideja-vodilja, odnosno ključ u kojem će iščitavati *Dekameron*, biti - *problem ljubavi*. Ovaj, veoma zahtevan izbor, nije ni malo slučajan, ako se ima u vidu da je shvatanje ljubavi u osnovi filozofsko-književne kulture zapadnoevropskog društva poznog srednjeg veka. Samim tim, ovakav pristup značio je otkrivati u različitim nivoima dela gusto tkanje intertekstualnih i interdiskurzivnih odnosa koje je Bokačo uspostavljao pre svega s prethodnom književnom, ali i filozofskom tradicijom, kao i savremenim mu autorima. S. Milinković i započinje studiju prikazom ključnih književno-filozofskih tekstova koji su u velikoj meri odredili samo delo: od Kapelanovog traktata *De Amore* preko Kavalkantijeve kancone *Donna mi prega* i Danteovog shvatanja ljubavi u *Novom životu* i *Komediji*, do samog Petrarke.

Usredsredivši se potom na delo, analizira nekolike elemente suštinske za razumevanje *Dekameron*a i njegove poetike, a koje je Bokačo i sam isticao, naročito u paratekstualnim (*incipit*-u i *explicit*-u) i metatekstualnim delovima (u *Uvodu*, *Uvodu u IV dan* i u *Zaključku Autora*). Autorka naglašava najpre da je veoma bitno imati na umu da je ovaj pisac, ustrojivši *Dekameron* kao koherentnu celinu u kojoj pojedinačni segmenti, odnosno novele, zavise od opšte noseće strukture, dao toj celini «naučnu, opštesaznajnu funkciju traktata». U duhu srednjovekovnih shvatanja, predmet takve knjige valjalo bi da bude neki filozofski, odnosno teološki problem, a ovde je to *postanje* nečega tokom deset dana, kao što i sam naslov kaže. Međutim, «ovaj traktat o postanju neće biti nikakve eshatološke ili teološke, već laičke prirode», što autorka navodi kao veoma važnu činjenicu, jer će se baviti problemom ljubavi. Poput svojih uzora, i Bokačo autor sebe doživljava i kao pesnika i kao filozofa, pa će mu ovaj predmet poslužiti da se pozabavi etičkim pitanjima i da pokuša da ustvrdi načine dosezanja sreće u ovozemaljskom svetu što i jeste cilj moralne filozofije.

Nastavljajući da iznosi važne «preduslove» za pravilno razumevanje dela, S. Milinković upućuje na «prezime» *Dekameron*a («knez Galeot»), koje, ironičnom aluzijom na V pevanje Danteovog *Pakla*, spaja «ljubav kao uživanje» sa «čitanjem iz uživanja». A da bi se izbegla moguća razorna snaga te ljubavi valja pokazati njenu prirodu i pokušati uskladiti strast i razum. To se može postići, kako ističe Bokačo,

jedino «ugodnim razgovorom» otvorenim za sve teme, a čime neka zajednica i pokazuje da počiva na zajedničkim vrednostima i da je sposobna da se, uz pomoć razuma i intelekta, nosi sa svakom potencijalnom opasnošću. Stoga u *Dekameronu* u početku nagoveštena etičko-politička obnova biva dovršena tek kad osnovna aktivnost protagonista postane *pripovedanje*. Kako svako pripovedanje podrazumeva publiku koja podjednako učestvuje u ostvarenju narativnog čina, ono uspostavlja neraskidive veze između članova družine i istovremeno omogućava predstavnicima tog «novog društva» da narativizacijom iskustvenog, prošlosti i sadašnjosti, to iskustveno postave na racionalne i logičke osnove. Upravo će pripovedanje slučajeva istrgnutih iz toka vremena i zatvorenih u svojoj jezičkoj realnosti, pomoći članovima družine, ali i publici, da preosmisli vrednosti i odnose u kojima se ostvaruje njihov «realni» život, a u kojemu se «događa i ljubav».

Nakon VII poglavlja (*Svet ispričanih priča na primeru I dana Dekamera*), koje predstavlja neku vrstu spone između prvog i drugog dela, u naredna četiri autorka ispituje kako se ono što je odredila kao svoju ideju vodilju realizuje u konkretnim novelama, najpre onim iz IV dana (*«Piacevoli e aspri casi d'amore» /prijatni i gorki ljubavni slučajevi/*) preko onih iz petog i osmog (*Doktrinarna pravila ljubavi u novom kontekstu: 8. i 9. novela V dana; Ljubav vs znanje: «novella dello scolaro», VIII, 7*), sve do poslednje novele *Dekamera* (*Slučaj Grizelde, X, 10: kako se završava «Dekameron»*). Tumačeći ove znakovite i ne slučajno izabrane novele, i ukazujući na dijalog koji te novele uspostavljaju s važnim tekstovima iz romanske tradicije posvećene problemu ljubavi, koleginica Milinković dolazi do zaključka da je Bokaču bilo stalo da ukaže da je ljubav neminovno strast, a njen pozitivni ili negativni predznak zavisi samo od kulturno-ideološkog okvira u koji se smešta.

Već iz dosad rečenog da se naslutiti koliko je truda i znanja bilo potrebno da se ovakvo delo napiše: dr Milinković je morala da se uhvati u koštac s viševjekovnom literaturom i različitim interpretacijama *Dekamera*, pored nepreglednog broja stranica Bokačova celokupnog opusa. Ali valjalo je imati i izuzetan talenat za analizu i tumačenja ponekad i najsitnijih tekstualnih detalja, ali i naučničke hrabrosti da se dosledno srpovede izabrani pristup i ponekad opovrgnu tumačenja i slavni naučnika. Želimo da naglasimo da je ova monografija od neprocenjivog značaja za našu kulturno-naučnu i univerzitetsku sredinu, prevashodno jer su monografije o velikanima svetske književnosti u nas veoma retke. Takođe, svojom osnovnom

metodološkom postavkom, kao i izvanrednim tumačenjima novela, Snežana Milinković će, mišljenja smo, odlučujuće uticati da se prevaziđu, što autorka i postavlja kao jedan od svojih ciljeva, još uvek u nas važeća romantičarsko-pozitivistička tumačenja *Dekameron* i njegovog autora kao lascivnog pisca. Ne smemo smetnuti s uma i da će ova knjiga, osobito neki njeni delovi, biti od velike koristi studentima, i to ne samo Italijanistike.

Kao što se vidi iz samih naslova u priloženoj bibliografiji, Snežana Milinković u većini radova nastavlja da se bavi žanrom novele, odnosno priče, kao i drugim bliskim narativnim formama, ali i da uspostavlja veze između pojedinih srpskih i italijanskih narativnih tekstova, osobito njihovih oblika. Čak četiri rada posvećena su - možemo slobodno reći - autorkinom omiljenom Matavulju. Upravo na osnovu vrlo specifičnog, a međusobno veoma bliskog poimanja realizma i njegovih ideoloških i metodskih postavki u italijanskoj i srpskoj književnosti, autorka ustanovljava paralelizme u teorijskim postavkama i njihovoj tekstualnoj realizaciji kod najvećeg italijanskog veriste, Đ. Verge, i «možda i najvećeg pisca srpskog realizma», S. Matavulja, u studiji «*Viši realizam*» italijanskog verizma druge polovine XIX veka i delo Sime Matavulja. Ti paralelizmi, osobito uočljivi u tada najpopularnijem žanru, noveli/priči, mogli bi se protumačiti osobenim shvatanjem, odnosno reinterpetacijom tradicije i transkodifikacijom usmenog i folklornog stvaralaštva, pri čemu retorika i jezik dobijaju primarni značaj. (Napominjemo da je D. Ivanić ovu studiju uvrstio u pregled srpske kritike o Matavulju u poslednjoj knjizi njegovih *Sabраних дела*.)

U radu *Pripovetke Sime Matavulja i italijanska novelistička tradicija* probleme žanra novele autorka posmatra kroz prizmu junaka, odnosno protagoniste kao nosećeg elementa novelističke naracije. Posebno je zanima kako su se promene koje su se zbile u XIX veku, a u skladu s teorijsko-poetičkim načelima verizma/realizma, odrazile na funkciju tog junaka.

U preznačajnom zborniku *Lo Stile e il metodo*, posvećenom L. Spiceru, koleginica Milinković u prilogu *L'originalità della narrazione nei Malavoglia di Spitzer e le sue molteplici attuazioni interpretative* priznaje da joj je članak austrijskog romaniste o originalnosti Verginog romana bio od izuzetne koristi. Ponudivši joj nužne interpretativne okvire, pomogao joj je da ono što je naslućivala o odnosima između romana *I Malavoglia* i Matavuljevog *Bakonja fra Brne*, pretvori u uverenje da su paralelizmi između dva dela mnogo značajniji i konzistentniji od paralelizama uslovljenih sličnostima dvaju kulturno-književnih konteksta i važećim

poetikama.. Među njima možda je najznačajnija funkcija jezika koji postaje *actio*, jer, kako kaže autorka, «stvarna nestvarnost jezika postaje jedini istiniti i pravi predmet priče».

Kao vrsni italijanista i poznavalac književno-metodoloških pristupa dominantnih u Italiji, Snežana Milinković je svesna koliko rezultati «kritike varijanti» mogu biti dalekosežni za tumačenje opusa nekog pisca. Tako, ubeđena da postojanje varijanti znači da je «sam pisac odlučio da u onome *kako govori* leži i značenje onoga *šta govori*», u studiji *Nekolike napomene o stilskim i retoričkim postupcima u dve verzije Matavuljevog romana «Bakonja fra Brne»* na osnovu analize i tipološke podele načinjenih izmena, zaključuje da je do njih došlo ne samo iz potrebe našeg pisca da okonča delo, već i iz stilsko-narativnih razloga, što i nije čudno za pisca čije «poimanje realizma prerasta u poimanje realističkog diskursa».

U radu «*Drugačiji pogled na žanrovski problem «priče»*», uz pomoć primera iz *Dekameron*a i uobličavanja naše usmene priče u pisani tekst, autorka polemički ukazuje na nedostatnost neutralnog imenitelja *priča*, kao i na odsustvo književno-teorijske definicije «narodne priče» (ako zanemarimo one koje se pozivaju na vanliterarne parametara). Samim tim, zalaže se za preciznije definisanje «mreže kratkih narativnih žanrova» s posebnim osvrtom na njihovo narativno-retoričko uobličavanje.

Prilogom *Giovanni Boccaccio e il suo «Decameron» nella letteratura serba e croata* koleginica Milinković upoznaje italijansku publiku s recepcijom tog «arhetipskog teksta narativne proze» u našoj sredini. Od prevoda čije karakteristike analizira preko nekih od ključnih pojmova, značajnije je, po autorkinom mišljenju, prisustvo *Dekameron*a u srpskoj i hrvatskoj književnosti i književnoj istoriografiji i kritici, i to mnogo više u onom «podzemnom», nego u vidljivom smislu što se najbolje pokazuje u zbirkama priča Ljubiše i Vrčevića.

U knjizi o srpskoj kulturi u Trstu (*Cultura serba a Trieste*), Snežana Milinković se vraća Joakimu Vujiću (*Joakim Vujic e Trieste*) čijim prevodima s italijanskog se bavila u magistarskoj radnji. Ovoga puta, njen prilog predstavlja, jednim delom i na osnovu dokumenata iz Arhiva Srpske pravoslavne opštine, rekonstrukciju Vujićevih tršćanskih boravaka, ali i otkrivanje značaja i značenja ovoga grada koji se mogu iščitati iz pišćeve autobiografije.

U zborniku *Città adriatiche tra memoria e transizione* predmet rada S. Milinković (*Tra città e campagna: il racconto popolare serbo-montenegrino e «il*

caso» *Vrčević*) jeste «slučaj» Vrčević, odnosno neuspeh i potonja osuda njegovih «narodnih pripovedaka» u književnoj kritici. Autorka ovaj Vrčevićev neuspeh objašnjava potpuno drugačijm poimanjem «naroda» od onog koji postaje zvanični model kulture i književnosti u Srbiji.

Dva preostala rada predstavljaju – moramo naglasiti, izuzetno uspešan - iskorak u odnosu na oblast naučnog interesovanja Snežane Milinković, jedan u žanrovskom, a drugi, u periodizacijskom smislu.

U *Nekoliko napomena o postupcima satire u italijanskim i srpskim književnim delima* autorka na veoma osoben način pristupa Domanovićevim satirama, smatrajući da italijanska književnost nudi, zbog vrlo strogih, vekovima važećih retoričkih pravila stila i žanra, «veoma delotvoran metod za uspostavljanje demarkacionih, a potom i značenjskih činilaca satire». Budući da je, upravo zbog njihovog ustrojstva, u realizaciji satiričnih dela najvažnija recepcija, nepromenjena aktuelnost jeste ono što, po autorkinom mišljenju, izdvaja Domanovićeve satire od sličnih dela, a što se može objasniti nepromenljivošću odavno ustanovljenih ideoloških načela u srpskoj kulturi.

Iako je u studiji o Đurđevićevim *Zgodama* otkrila predložak jednoj od njih (u XXIX pevanju *Besnog Orlanda*), autorku, za razliku od njenih prethodnika, izvori interesuju jedino u funkciji žanrovskog određenja. Smatra da *Zgode* predstavljaju pokušaj Đurđevića da na neki način uvede novelistički žanr u dubrovačku književnost, odnosno u njen tada jedino važeći sistem poezije. U tom smislu postaje znakovito i pesnikovo vrlo promišljeno terminološko razlikovanje *zgoda* od *pripovijesti*, kako definiše *Pjesan XXVII*. Koliko se ovaj problem tiče prevashodno raguzoloških studija, toliko drugi kojim se bavi, ulazi u domen italijanističkih proučavanja osobenosti recepcije, pre svega *Dekameron*a, ali i Ariostovog epa.

Pored nekoliko prikaza, koleginka Milinković je prevela, uradila izbor i dala komentare dva Zanetijeva pisma iz Kine s početka XVII veka. Prevela je i studiju A. Tambore *Kavur i Balkan* (Beograd, Zavod za udžbenike, 2008) i dve Magrisove knjige za Arhipelag: *Mikrokosmosi*, 2009. i *Drugo more*, 2010, zbog čega joj je i ukazana čast da zajedno s autorom učestvuje u razgovoru-predavanju o «Miteleiropi» u njegovom delu. Osim ovoga, održala je predavanje na Univerzitetu «G. D'Anuncio» u Peskari (o srpskoj narodnoj priči), na doktorskim studijama Univerziteta u Padovi (o srpskoj verziji *Dekameron*a, odnosno prevodu kao tumačenju), i predavanje o Bokačovoj interpretaciji Dantea u Italijanskom institutu za kulturu. Takođe, u ovom

periodu učestvala je u tri projekta (dva Ministarstva za nauku i jednom SANU), kao i u radu nekoliko kongresa.

Nakon svih ovih podataka, nije za čuđenje što su je dve znatne međunarodne organizacije izabrale za svoga inostranog člana: «Deputazione di Storia Patria per la Venezia Giulia» i «Istituto per gli Incontri Culturali Mitteleuropei».

III Ocena rezultata u obezbeđivanju naučno-nastavnog podmlatka

Koleginica S. Milinković je bila član tri komisije za odbranu magistarskog rada, mentor dvema kandidatkinjama i član četiri komisije za odbranu master-radova po starom programu. Na master studijama bila je mentor dvema kandidatkinjama i član tri komisije za odbranu završnog rada. Na doktorskim studijama vodi tri doktorandkinje: Branislava Pejak, Marija Čojbašić i Ivana Skenderović.

IV Ocena rezultata pedagoškog rada

Na kraju, i ne manje bitno, valja istaći da je dr Snežana Milinković izrasla u vrsnog predavača i tumača italijanske književnosti srednjega veka i doba renesanse, kao i njenu posvećenost i umešnost u radu sa studentima osnovnih, master i doktorskih studija. Tome u prilog, da napomenemo samo njen sjajno osmišljeni master kurs (*Recepcija italijanske književnosti od 13. do 17. veka: prevodi kao susreti poetika i sistema žanrova*) koji je dao odlične rezultate. Koleginica S. Milinković predano radi sa studentima i pokazuje sposobnost da ih uključi u nastavni proces, te je, stoga, studentska ocena njenoga rada više nego pozitivna.

V Ocena o angažovanju u razvoju nastave i drugih delatnosti visokoškolske ustanove

Istovremeno, ne zanemarujući rad na unapređenju nastave, aktivno je učestvovala u radu Veća doktorskih studija i u donošenju novog reformisanog programa. Bila je član Komisije za prijem na doktorske studije, a u letnjem semestru 2009. savetnik za oblast nauke o književnosti za prvu generaciju doktoranada po reformisanom programu. Aktivno je učestvovala u reformi studijskih programa, a

poseban doprinos dala je kreiranju književnog dela novog kurikulumu studija italijanistike.

VI Zaključno mišljenje i predlog Komisije

Na osnovu svega rečenog, Komisija predlaže Naučno-nastavnom veću, odnosno Izbornom veću Filološkog fakulteta da prihvati referat i uputi predlog Stručnom veću za filološke nauke Univerziteta u Beogradu da dr Snežanu Milinković izabere u zvanje vanrednog profesora za nastavno-naučnu oblast Italijanistika, predmet Italijanska književnost.

S poštovanjem,

akademik Ivan Klajn

dr Dušan Ivanić, redovni profesor

dr Željko Đurić, redovni profesor

dr Mirka Zogović, redovni profesor

U Beogradu, 17. februar 2012.

